

# NICOLAE SILADE: „IUBIREA NU BATE LA UȘĂ”

Silvia MUNTEANU<sup>1</sup>

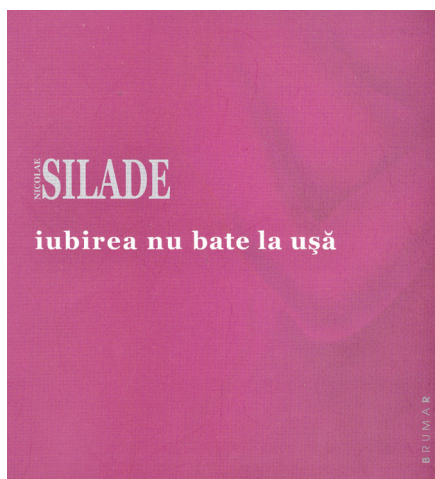
yonk\_1174@yahoo.com

**ABSTRACT:** This review aims to reveal the way in love can gain the battle with time. The poet tries to make the readers understand that love is above all and everything in thi8s world. Reading these sonnets, we can perceive the idea that Love means an eternal looking for the mate soul, which can make the human being complete. Also, Love means passion, dream, possession, disappointment, emptiness, happiness. The mystery of love consists in her power to defeat time.

**KEYWORDS:** looking for, feeling, love, soul, Time.

Apărut la Editura Brumar, volumul de versuri al lui Nicolae SILADE (*iubirea nu bate la ușă*, Timișoara, 2013, 161 p.) impresionează prin forța sentimentului de iubire ce transgresează limitele Timpului efemer, intrând într-o competiție acerbă cu acesta. Propoziția-titlu induce ideea căutării, o căutare asiduă și neconținută, care se pare că trimite la mitul Androgenului.

O ambiguitate voită, motivând lectorul să descifreze înțelesul ascuns al fiecărui poem, plasează tema iubirii pe același plan cu cea a creației, ambele fiind susținute de motive literare precum visul, pasiunea, depărtarea, incertitudinea, dezamăgirea, posesia etc. Sonetul **XXI** relevă cel mai pregnant tema creației „Dar anotimpul cel mai drag mi-e



**Foto:** – Coperta cărții: NICOLAE SILADE – „Iubirea nu bate la ușă”, Editura Brumar, Timișoara, 2013, 161 p.

<sup>1</sup> Doctor în filologie, profesor de Limba și literatura română la Colegiul Tehnic „Dimitrie Ghika”, Comănești, județul Bacău.

mie/ Când ne-ntâlnim, din nou, în poezie” (p. 46). Subtema volumului poate fi Timpul, dușmanul invizibil ce pune amprenta efemerității pe sufletul inundat de iubire, dar și pe ființa creatorului: „că trupul ei a încremenit în cuvintele mele/ la adăpost de orice vitregie a timpului”.

Volumul semnat de Nicolae SILADE se deschide cu arta poetică „toată averea mea de simțăminte”, în care poetul se autodefinește în raport cu iubirea/ creația: „iar inima-mi de-atunci ți-e slugă/ Tu – stăpână!” Dragostea sau inspirația l-a subjugat pe omul care „se naște din sine”, dând viață versurilor ce palpită de sentimentul ales al iubirii. Misterul iubirii/ creației constă în puterea de a transcende timpul cronologic, pe care îl sfidează prin frumusețe și tinerețe veșnică „că timpul începu de-atunci să-nvețe/ Că în iubire tânără rămâi”.

Cu excepția primului sonet, celelalte nu mai au titluri, ci sunt numerotate cu cifre romane, alternate, la fiecare 12 creații, cu un sonet numerotat cu cifră arabă sau literă. E o structură inedită, respingând tipare consacrate pentru a imprima unicitate. Tot la nivel formal, se remarcă îmbinarea dintre forma clasică a poeziei cu formă fixă și scrierea fără majuscule și lipsa semnelor de punctuație, specifice poemelor postmoderniste. Consider acest amalgam formal o dovadă în plus că tema iubirii/ creației rămâne actuală.

Nu lipsesc nici accentele ironice („ești frumoasă ca un măr de import”), menite a sugera superficialitatea și artificialitatea iubirii într-o lume atrasă de alte valori. În schimb, versuri de genul „Dar cum iubirea mea e fără moarte/ Te vreau numai a mea, și zi, și noapte” reflectă încăpățânarea Creatorului de a demonstra că iubirea/ creația reprezintă valoarea supremă, pentru că pasiunea are capacitatea de a trece dincolo de moarte, iar posesivitatea înseamnă dorința de permanentiza sublimul.

Lăsând cititorului bucuria de a re-descoperi sentimentul înălțător al iubirii/ creației, încheie prin a cita pe autor: „De-aceea mă întreb și azi: de unde/ Vine iubirea care ne pătrunde?”. Lecturând, poate vom găsi răspunsul la această întrebare...